

Szám.

m szó-
tottam
elegen
s az

a ti
ez for-

amikor
dó óta
. S ezt
ssággal
ét éves
emezre.
oppának
m szü-
el van
rt más
tudo-
a bete-
elemre
át val-
silány
anya
az ő
szere-
t, hogy
énzbeli

evében
zokhoz,
lmében
Csak a
sokra
utalom
pon azt
tegünk

gyön-
s szen-

i a ti
én.
ácsai.

rt. kr.
- 50

um-épület.
1.

SZERENCSETLEN VADÁSZAT. (Lásd a 342. lapon.)

LI. köt. 22. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1896. november 29-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Vége.)

KÖRÜLBELŐL két hét mult azóta, hogy az orvos biztató szava hangzott. Gyönyörű napfényes, tiszta idő járt s a kert lombos fái kissé meglátszott már ugyan, hogy a nyár vége közeledik, már sárgulni kezdettek a levelek, de a virágok még javában nyíltak, a madarak csicseregtek, a méhek zümmögtek; vidám képe volt oda künn a természetnek. Derültebb arccal jártak-keltek benn a házban is. Épp ezen a napon nagy esemény történt Ákossal: az orvos elrendelte, hogy abból a szobából, amelyben hetek óta feküdt, költöztessék át egy másik szobába, ott a ház tulsó végén. A kertre nyíló tágas, földszintes, szellős szoba volt ez.

— Inem majd könnyebben kísérelhet a levegőre csöndes, meleg napokon, mondá az orvos.

A költözködés napján még messze volt Ákos attól, hogy sétálgasson. Nem is a maga lábán költözött át, csak úgy vitték karos székben. De már az is nagy haladás volt, hogy fölülhetett. Lenkének nem volt szabad ott lábatlankodni. Csak messziről nézte beteg testvérét. És jó volt, hogy messziről nézte. Ebben a beesett képü, fakó színü, megtört szemü lefogyott fiuban alig tudott ráismerni az ő izmos, erős, vidám bátyjára. Ugy elszorult a szive, hogy hangos zokogásra fakadt.

Mégis jó volt, hogy látta. Legalább nem lepte már meg annyira, mikor annyi idő multán végre bejutott Ákoshoz.

Nem könnyen jutott be. Az ápolónó eré-

lyesen ellenezte, de a mama pártfogása segítségével mégis csak Lenke győzött.

— Igaz, hogy Ákosnak még nem szabad beszélni, sem pedig olyas mit hallani, ami fölízgatná, szólt a mama. De majd kilessük, amikor alszik. Akkor Lenke is ott lehet mellette.

A következő napon már olyankor is beeresztették, mikor Ákos nem aludt. De az ápolónó kérelhetlenül megakadályozta, hogy tulságosan sok szóbeszéd ne legyen köztök. Csak rövid kérdéseket és feleleteket engedett meg. Ákos gyöngö, reszkető hangon beszélt. Mint ha még a hangja is megváltozott volna.

Még két-három napig csak felügyelet mellett időzhetett Lenke a betegnél; de egy napon az ápolónó pihenni ment, a mama pedig, aki Lenkével együtt volt Ákosnál, így szólt:

— Nekem egy kis dolgom van, magatokra hagyalak, beszélgetsetek szépecskén. Csak arra vigyázz, Lenke, hogy inkább te beszélj, de csak olyat ám, hogy Ákost föl ne izgasd vele. Ha most még egy kis ideig jól vigyázunk, hamar talpra fog állani.

Ákos már most sem feküdt az ágyban, hanem kipárnázott karos székben ült, az apja bő reggeli köntösébe bujtatva.

Lenke oda ült melléje és jó ideig szólanul nézett rá. Aztán megszólalt:

— Hála Istennek, csak hogy már ennyire vagyunk! Borzasztó napokat éltünk át, ugy-e Ákoskám?

Ákos először csak a fejével bölintott. Aztán lassan, elgondolkozva mondá:

— Azt mondják, már egy hónapja vagyok beteg. Én csak néhány nap óta emlékszem újra világosan. Ki hitte volna, hogy így leverhessem valamely betegség a

lábam
volt é

—
tudok

—
—

bizik
ami f

—
A m

—
hogy

hát in
van, l

Mo
nem

—
kábul

a ré
hogy

tünk
is ros

—
Lenke

—
azt a

zást,
véghé

—
hogy

Ak
—

köszö
még

órám
érteni

—
—

—
—

—
is! V

lábamról. Azt sem igen tudom, mi bajom volt és mitől kaptam? Hát te tudod?

— Tudom . . . én most már mindent tudok.

— Akkor hát mondd el!

— Nem mondhatom el. A mama nagyon bizik benne, hogy nem beszélek olyat, ami fölizgathatna téged; azért hát . . .

— Ne is magyarázd tovább! Igazad van. A mama azt mondta. És ha gondolod, hogy nem volna kellemes, amit mondanál, hát inkább hagyjuk el. Ámbár . . . gyanum van, hogy magam vagyok az oka.

Most meg Lenke bölintott a fejével, de nem szólt. Ákos pedig tovább merengett.

— Nehány nap óta, hogy nem olyan kábult többé a fejem, sokat gondolkoztam a régiebb dolgaimról. Tudod-e Lenke hogy . . . hogy nem egészen jól cselekedtünk egyben-másban . . . azaz hogy nagyon is rosszul.

— Magam is azt hiszem, jegyzé meg Lenke.

— Szeretem, ha te is belátod. Mert még azt akarom mondani, hogy olyan titkolózást, alattomoskodást nem fogunk többé véghez vinni. Érted-e, mire gondolok?

— Hogy ne? Eleget megbántam már, hogy hallgattunk Bertiekre . . .

Ákos bágyadt szemei megvillogtak.

— Látni sem akarom őket többé! Nekik köszönhetjük a bajaink nagy részét . . . még azt is, hogy oda az én gyönyörű óráim . . . mert mostanig sem tudom megérteni, hogy is volt az, hogy elveszett . . .

— Majd megtudod talán.

— Mit? Tudsz talán valamit róla?

— Nem . . . csak úgy gondoltam . . .

— No, arra ugyan kár csak gondolni is! Vége annak, örökre. Soha sem bocsá-

tom meg Bertieknak, hogy jobban nem vigyáztak rám, mikor . . . no, mindegy! De hogy nem voltak igazi jó barátaink, azt most már tudom. Ha ők nem ingerelnek, egészen jól meglettünk volna mindjárt kezdettől fogva az uj mamával.

— De mennyire! Ó, Ákos, ha tudnád, hogy a mi uj mamánk milyen jó . . .

— Ha tudnám? szólt Ákos némileg a régi kicsinylő modorában. Talán bizony te tudod és nem én? Te feküdtél fél-holtan?

— Igen, de talán nem is tudtad, mi történik körülöttem . . .

— Voltak napok, mikor nem tudtam. De aztán még sokáig feküdtem úgy, hogy nem bírtam sem beszélni, sem mozdulni, mégis mindent láttam, hallottam, értettem . . . és . . . és azt hiszem, nagyon tévedtünk abban, amit az uj mamáról hittünk. Az meg csupa merő hazugság volt, amit Bertieék beszéltek róla. Édes anyám sem lehetett volna jobb hozzám, csak annyit mondok.

— Ugy-e? Ugy-e? Az orvos is azt mondta minap, hogy jó részt a mamának köszönhetni meggyógyulásodat.

— Magam is azt hiszem. No, jól van ez így. Te még nem érted azt, Lenke; de csak annyit mondok: akkor tudja meg az ember, ki az igazi jó barátja, mikor bajban van.

— Én ne tudnám? Jaj Ákos! Hiszen én talán bele haltam volna a gyötrődésbe, busulásba, ha a mama nincs. Nem csak ő maga bocsátott meg, hanem még apácskát is megengesztelte, mint ha semmi hibát sem követtünk volna el.

Ákos meghökkenve nézett hugocskájára.

— Megengesztelte? Hát . . . hát már tudják?

— Igen, mindent tudnak. Mert, hiába, nem bírtam tovább elviselni és meggyőződ-

— MÉGIS ITT VAN KISASSZONYKÁM? (Lásd a 341. lapon.)

el a mamának mindent. De ha már tudja, annál jobb. Csak hogy... furcsa!... mióta tudja már?

tem, hogy nem volt helyes, amit te parancsoltál rám... hogy titkoljam a történeteket.

Lenke megijedt a saját szavaitól. Attól tartott, hogy Ákos megharagszik s a fölindulás megárt neki. Ákos azonban csöndesen, merengve mondá:

— Nem, az nem volt helyes. Már néhány napja készültem rá, hogy magam mondok

— Ó, már régen... vagy két hete.
— És soha sem említette egy szóval sem... még csak gyanítanom sem engedte,

hogy ellene

— emleg mama

— inkább Valjon lem m

— rences fél-fül jól, in apácsi szen f

— el köl

Bá lotta lépett harag

— a kép totta beszé rám, mara

— féljen sőt n együt nyug

Az küldt

De tartott kertl sága, gyöz Nap

hogyan tudja, milyen gonoszul viselkedtünk ellene!

— Nincs is szó többé róla. Nekem sem emlegeti soha. Ó, olyan édes jó aranyos mama!

— Igen, arany a szive, lelke! És nekünk inkább kellettek a mi titkos pajtásaink. Valjon ezek akár csak tudakozódtak-e felőled nálad?

— Semmit sem tudok róluk az óta a szerencsétlen vásári kirándulás óta. Azaz, ugy fél-füllel hallottam valamit, de nem tudom jól, inkább nem is mondom. Aztán meg apácska említette, hogy majd ha már egészen föllábadtál, ő fog veled róluk beszélni.

— Az nagyon keserves lesz. De hiába, el köll majd viselnem!

Bágyadtan, szinte csüggedten horgaszott le a fejét. Az ápolónő épp ekkor lépett be egy csésze levessel. Majd nem haragosan mondá:

— Mégis itt van, kisasszonykám? (Lásd a képet a 340. lapon.) Ni, egészen kifárasztotta a szegény beteget. Képzem, mennyit beszélt! De hát a nagysága nem hallgatott rám, megengedte, hogy a kisasszony itt maradjon.

— Nagyon jól tette, szólt Ákos. Ne féljen, nem ártott meg a beszélgetés . . . sőt nagyon jó volt, hogy egyszer már így együtt lehettem Lenkével. Most már sokkal nyugodtabb leszek.

Az ápolónő nem igen bizott benne, kiküldte Lenkét, a beteget pedig lefektette.

De az ápolónő uralkodása már nem tartott sokáig. Másnap kivitték Ákost a kertbe, ahol járogatni is próbált. Fialettsága, erős szervezete azután gyorsan legyőzte a nagy betegség maradványait. Napról napra erősödött és egy héttel

később már egy kis verseny-futást is tartott Lenkével.

Régi jó kedve is vissza kezdett térni. Csak mikor atyjával volt együtt, akkor érzett mindig némi zavarodást, mert tudta, hogy apával, mamával szemben még egy kis beszámolni valója van. Apák nem hozták ezt szóba, ő pedig valami jó alkalomra várt, hogy maga tehesse.

Egy este aztán megjött ez a jó alkalom. Együtt ültek mindnyájan a vacsoránál s az apa így szólt:

— Ákos fiam, holnap utóljára látogat meg az orvos ur. Mondj neki néhány szép köszönő szót, mert igazán sokat fáradott veled.

— Szívesen megteszem, kedves apácska, felelt Ákos készségesen.

Aztán fölkelt, a mamához lépett és könyös szemekkel, mély meghatottsággal mondá:

— De hogy tudjam megköszönni, meghálálni azt a végtelen jóságot, melyet a mama pazarolt reám érdemetlenül, aki oly nagyot vétettem ellene! Mert Lenke ártatlan kis bohó, csak én voltam a bűnös! Meg tudok-é nekem bocsátani?

A mama gyöngéden megölelte és megcsókolta.

— Kedves fiam, én nem is haragudtam. Megtévedtél, megtértél, tehát elfelejtjük a gonosz multat. És ha szeretettel viszonzuk a szeretetet, még boldogok lehetünk.

Az apa magához huzta Ákost és szintén megölelte.

— Sokat szenvedtél hibáért fiam! Ezzel a derék őszinte szóval, melyet most mondtál, vissza nyerted az én apai szívemet is. És mert az őszinte megtérés jutalmat érdemel, ime: vissza adok neked valamit, amit elvesztettél.

S oda nyújtotta neki az elveszett óráját.

— Az óráám! . . . Az én gyönyörű, kedves óráám! kiáltá Ákos ujjongva. Hát megkerült? Hol találták meg?

— Nem messze. A Bertí barátod zsebében.

Ákos arcát a harag pirja öntötte el. Össze szoritotta az ökleit és felkiáltott:

— Jaj, a semmirevaló! Gondoltam . . . mindig ez járt a fejemben; de oly zavartan emlékeztem a dologra, hogy nem mertem kimondani.

— Bátran kimondhatod. És hogy mindent tisztán láss, tehát tudd meg, hogy titkos jó pajtásaid az egész vásári kirándulást azért eszelték ki, hogy az órádat megkaparítsák. Leitattak borral, elkábítottak erős szivarral . . . ennek voltál a betege! És mikor jó-tehetetlen voltál magaddal, kilopták zsebedből az órádat.

— A gézengúzok! De kerüljenek csak elélem!

— Nem igen fogtok többé találkozni. Kinyomoztattam mindent és Vadász urnak, akinek sok egyebe is van a rováson, választást engedtem, hogy vagy rögtön elköltözik városunkból, vagy bíró elé állítatom egész familiástul. Hát ők jobbnak találták, hogy elszeleljenek. Gonosz csalók az öregek is, a fiatalok is. Azért óvtalak tőlök.

— Megérthettem volna már a gonosz beszédjükből is, mikor mindig azt magyarázták, hogyan lehet büntetlenül rosszat cselekedni. De hát persze még helyesnek találtam, mikor magam is gonosz lejtőn siklottam lefelé! De hiszen! Nem lesz nekem soha többé titkos pajtásom!

Nem is volt. S boldogan, vidáman éltek azután kölcsönös szeretetben mindnyájan.

SZERENCSETLEN VADÁSZAT.

(Képpel a ezimlapon.)

RÉGEN volt az, diák-legény koromban, mikor először vadásztam. Lőni nem lőttem semmit, de azért mégsem felejttem el soha ezt a vadász-kirándulást.

Vadregényes bércz-vidéken sokszor időztem egyik nagy-bátyámnál, akinek gyönyörű erdeje volt. Mindenféle vad tanyázott a gömöri rengetegben s nagybátyám sokszor járt vadászni. Nekem pedig természetesen az volt a legforróbb kívánságom, hogy vele tarthassak. De a bácsi nem állt rá.

— Puska nem gyerek kezébe való. Az apád reám bizott, nem engedhetem, hogy golyóbist plántálj valahová a testedbe.

Lassanként azonban én is növekedtem s végre aztán büszkén tiltakoztam a »gyerek« titulus ellen. Ma-holnap kiserked a bajuszom, az érettségítől sem vagyok már nagyon messze.

— Jól van no, felelt az öreg mosolyogva. Hát majd esztendőre befogadlak vadásztársnak.

Megjött ez a másik esztendő is. Már előre örültem a vadászatoknak; de annál inkább búra fordult a kedvem, mikor a bácsiékhoz érve, megint csak nem lett belőle semmi.

— Puska nélkül nem vadászhat, szólt a bácsi. Csak egy jó puskám van. A régi-nem baja esett, nem használható.

— O dehogy! Jó az nekem.

— Neked csak úgy nem jó, mint másnak. Ne hogy eszedbe jusson lövöldözni velem!

Persze, hogy nem hallgattam a szóra. Erősen hittem, hogy a bácsi csak azért mondja rossznak a puskát, mert még most sem akarja a kezembe adni. No, azért is megmutatom, hogy járhatok én már vadászni.

Egy napon az erdő-esősz azt a hirt hozta, hogy medvét látott az erdőben. Nagybátyám több barátjával föl is kerekedett medve-vadászatra, én pedig otthon maradtam. De nem igen bántam, mert már tudtam, mit fogok cselekedni.

ÁSZAT.

koromban,
Lőni nem
em felejttem
t.

kszor időz-
kinek győ-
d tanyázott
átyám sok-
g természé-
ágom, hogy
állt rá.
be való. Az
etem, hogy
stedbe.

ővekedtem
am a »gye-
kiserked a
agyok már

mosolyogva.
ak vadász-

Már előre
nál inkább
bácsiékhoz
lőle semmi.
hatsz, szólt
an. A régi-
5.

mint más-
ldözni vele!
m a szóra.
csak azért
t még most
No, azért is
n már va-

hírt hozta,
en. Nagy-
kerekedett
non marad-
t már tud-

Azt cselekedtem, hogy vállamra akasz-
tottam a tilos puskát és szintén neki indul-
tam az erdőnek. Mivel hallottam, hogy az
ilyen veszedelmes vad néha közelről támad,
de vadász-késem nem volt, hát egy erős
kis baltát dugtam az övembe és olyan
tökéletes vadásznak éreztem magamat, hogy
nem csekélyebbet gondoltam, mint ezt:

— Ha kedvezne a szerencse és elmémbe
kerülne a medve, én teriteném le. Az
volna még csak a valami!

A medve azonban nem akart elmémbe
kerülni. Már szinte boszankodtam, hogy
bizony még lövés nélkül térek haza. Nem,
az nem lehet! Ha medvét nem, hát egyebet
lövök. És amint egy nyulat megpillan-
tottam, rá is lőttem.

No, a nyulban nem esett kár; de esett
másban. Az első pillanatban a halálos
rémülettől alig tudtam, mi történt; nagy
láng csapott az arcomba, iszonyu dörrenés
hangzott s egy nagy lökés a földre döntött...
a rossz puska szétrobbant!

A kezem vérzett s jó szerencse, hogy
a puska szétrobbant darabjai fejbe vagy
mellbe nem értek. Így is szinte dermedten
feküdtem ott, mignem az jutott eszembe:

— Ha most jöjme a medve!

Talpra ugrottam és meggyőződén, hogy
nagy bajom nem esett, zsebbe-valómmal
bekötöztem a kezem sebtét, össze szedtem a
puska darabjait és nagybusan haza bal-
lagtam.

Arról természetesen szó sem lehetett,
hogy eltitkoljam a történeteket. Nagybátyám
megesővált a fejét s így szólt:

— Már utban van az új puskám, melyet
neked szántam, de ebben az évben nem
kapod kezédbe. Majd esztendőre... talán.

Allott szavának s egész esztendei busla-
kodással lakoltam oktan tettemért.

Józsí bácsi.

Ábe;

TAPSIFÜLES A VÁSÁRON.

— Tréfás állat-mese —

(Három képpel)

TAPSIFÜLES gazda zsebre dugta a
pénzét, fejébe vágta a kalapját
és elő vette a sarokból a botját.
Aztán oda szólt a feleségének:

— Anyjuk, vigyázz a házra meg a gye-
rekekre, hiba ne legyen, amig oda járok.

— Hová indulsz?

— Nagy vásár van a szomszédban, hát
már csak illik, hogy ellátogassak oda.

— Szeretném tudni minek? zsémbelő-
dött Nyulabella asszony. Nincs mit a vá-
sárra vinnünk, hát nem is vásárlunk.
A pénzünk úgy sem sok, jobb lesz spó-
rolni, mikor még cipőre sem telik a gye-
rekeknek. Most is meztláb járnak.

— Nem baj az, így jobban tudnak fut-
kosni. De már a vásárra elmegyek. Hát ha
látok valami nagyon jó és olcsó porté-
kát? Aztán meg neked is hozok egy kis
vásár-fiát, a gyerekeknek is.

— Az már más! De aztán jól vigyázz
a pénzre, apjukom, (Lásd a képet a 344.
lapon) mert sok csaláfontaság esik meg az
ilyen nagy-vásáron.

— Bizd csak rám. Még meg is bámulsz,
hogy milyen jó vásárt csapok.

Utra kelt Tapsifüles gazda és pipázgatva
szépecskén elbandukolt a vásárra.

Mások is sokan iparkodtak oda. Kinek
eladni, kinek vásárolni valója volt. Csak
Róka koma nem tudta menjen-é, ne men-
jen-é?

— Eladni valóm nincsen semmi, gondolá
boszusan. Vásárolni, no, azt tudnék bőven.
csak pénzem ne volna olyan szükön. Persze,
bajos pénzre szert tennem, mikor egész

nap aludnom köll... mert hát éjjel libalesre köll járnom, az pedig nagyon kifáraszt. Most, tessék!... itt a vásár és semmi hasznát sem veszem.

De hát nem azért volt Róka komának régtől híres fufangos esze, hogy segíteni ne tudjon magán.

— Megyek biz' én! Ha nincs pénzem, hát majd, lesz. Azért vásár. Viszek én oda olyan portékát, hogy kapva kapni fog rajta akinek megmagyarázom, hogy micsoda.

Mire Tapsifüles gazda oda ért a vásárra, Róka koma már rég ott volt és árulta a portékáját. Még eddig nem igen akadt vásárlója, mert aki látta, inkább elkerülte. De Róka koma egyelőre nem is bánta.

— Nem is adom el akár kinek... majd jön még kedvemre való vásáros... Ni, Tapsifüles gazda! No, ebből lehet valami.

Nagyon barátságosan köszönt és kérdészködött Tapsifüles gazda és kedves feleségének és jeles fiainak drága egészsége felül. Ez nagyon tetszett Tapsifülesnek és megkérdezte, hogy hát Róka koma mit árul itt?

— Holmi apróságot... saját találmányomat. De kedves szomszéd uramnak nem

is kinálom, mert tudom, nincs rá szüksége.

— De mégis... micsoda?

— Ez bizony egy kis titkos varázs szer, holmi gyöngébb, félénkebb atyafiaknak. Aki ebből egy-egy porciót megeszik, olyan erős és bátor lesz, hogy az oroszántól sem ijed meg.

— Igazán?

— Ha mondom! Ha nem tudnám, hogy

szomszéd uram nem szorul rá, azt mondanám: tessék csak megpróbálni. No, majd hallja a hírét!

Tapsifüles gazda ekkor már a zsebébe nyult a pénzeért (Lásd a 345. lapon) és így szolt:

— Már csak megpróbálok. Tudja Róka koma, nekem csakugyan nincs rá szükségem... mert én bátor és vitéz vagyok, meg

erős is... de hát még egy kicsit gyarapíthatnám a vitézségemet, az sem fog ártani. Eddig sokszor csufolták a Nyul familát; hát én majd kireparálom a hirmvünket.

Megalkudtak. Tapsifüles gazda oda adta minden pénzét, Róka koma pedig az összes portékáját, azzal az intéssel:

— Azt tanácslom, kedves Tapsifüles gazda, hogy majd csak otthon vegyen be

... JÓL VIGYÁZZ A PÉNZRE! (Lásd a 343. lapon.)

egy kis porciót. Mert ha most mindjárt megpróbálná, még bizony valami galibát csinálna a vásárban, olyan csoda nagy vitézséget érezné magában.

Elváltak és Róka koma gunyosan nézett Tapsifüles gazda után.

— Bizonyosan követni fogja intésemet és csak otthon próbálja meg. Akkor pedig én már Ungon- Beregen túl leszek, üthetik bottal a nyomomat.

De mi szegi legtöbbször nyakát a ravasz-
nak? Az elbizakodás a saját furfangjában.

... ZSEBÉBE NYULT. (Lásd a 344. lapon.)

Tapsifüles gazdának, amint nagy örömmel odább ballagott, folyvást ott motoszkált a fejében Róka koma intése.

— Nagy galibát csinálhatnék a vásárban? Hm! Soha még a Nyul nemzetségnek

semmiféle tagja sem csinált galibát: azt fogják ránk, hogy gyávák vagyunk. Nagyszerű volna, ha az egész vásáros nép látná az én roppant erőmet és vitézségemet. No, meg is mutatom! Azért is csinállok galibát!

Magam is kíváncsi vagyok rá, milyen vitéz tudok lenni.

Azonnal lenyelt egy porciót a csodaszerből és várta hatását. Nem érzett ugyan semmit, de bizott benne, hogy majd megjön az erő és bátorság, amikor szükség lesz rá. És ebbeli bizakodásában olyan furesa képet vágott, hogy nagyon feltűnt Morgó rendőrnek, aki nagyot csapott a Tapsifüles vállára.

— Hát kelmed mibe töri a fejét? kérdé tőle.

Tapsifülesnek még eszébe sem jutott, hogy neki most vitéznek kellene lennie. Ugy megijedt, hogy szinte össze rogygyant és reszketve felelé:

— Bocsánatot kérek... én... én, kérem alászon... én nem akarok rosszat... csak éppen arra gondoltam, hogy kipróbáljam a vitézséget, amit Róka komától vettem.

— Vitézséget vett? És Róka komától? szólt Morgó rendőr nevetve. No, már gyanítok valamit. Az az ármányos kópé megint gonosz csinyt követett el.

— Magam is azt hiszem, hebegte Tapsifüles. Hiszen... hiszen csak úgy megijedtem most is, mint máskor! Jaj, a gézengúz! Hogy rászédett!

Elmondta; milyen vásárt csapott Róka komával.

— No, ne busuljon Tapsifüles gazda, biztatta Morgó rendőr. Róka komát bizonyosan itt találjuk még a vásáron, azonnal elcsipem.

— De a pénzem! jajgatott Tapsifüles. Mit viszek haza vásár-fiának!

Bizony nem vihett semmit, mert Róka koma már ellakmározta a pénzt, mire rátaláltak. No, nem tartott sokáig az öröme, mert Morgó rendőr nyakon csipte és bekísérte a hűvösre.

Tapsifüles gazda pedig busan ballagott haza felé.

— Mit mondjak anyjukomnak? Mit mondjak a gyerekeknek, hogy mért nem kapnak vásár-fiát?

Mire haza ért, már tudta, mit mondjon.

— Elbeszélem hiven, mi történt velem. Tanuljanak, okuljanak belőle a gyerekek. Érjék be azzal, amit a böles természet számukra kirendelt és ne higgyék el, hogy van varázs szer, mely megváltoztathatná azt, amit a Teremtő alkotott.

... BEKISÉRTE A HÜVÖSRE.

LEGUJABB HIREK.

PALKÓ, Vicza, Katicza,
Nyuszika és csacsika:
Dirgöm-dörgöm csend legyen,
Szóm beszédre emelem!

Az újság azt írta,
Maczkót a hideg lelő;
Róka koma is beteg,
A nagy hideg vette meg.

A vén ordas az erdőn,
Ordít, üvölt rettentőn.
Miska juhász rátámad:
Báránykámat ne bántsad!

Már a mokus vigan él,
Kis-királyjal sem eserél.
Bükk tetején, tölgy alatt,
Uj mogyorót ropogtat.

Csiling, csiling, kis harang —
Mért is bug a vadgalamb?
Egy kegyetlen vércse-fi
Meg akarta sérteni.

Rá a csösz botot emel:
Hess, te vércse! Innen el!
A vércse-fi elrepül,
Kis vad galamb megörül.

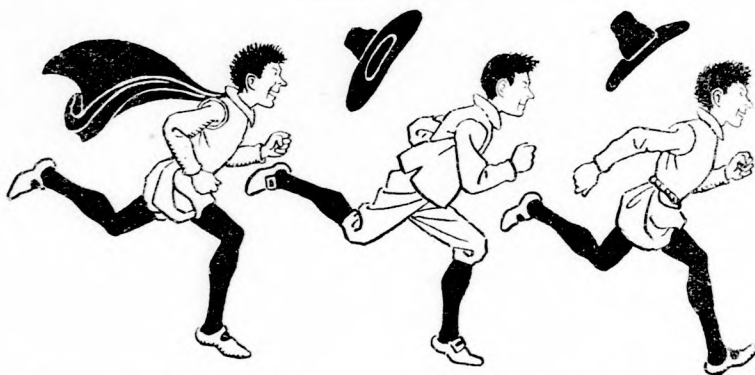
Vajjon itthon mi a hír?
Zsófiika levelet ír;
Nem is ír ő semmi mást:
Alig várja Mikulást.

Krampusztól sem ijedez,
Hogy az — hamm! — mindjárt megesz.
Sőt inkább azt teszi meg:
A krampuszt ő eszi meg.

Palkó, Vicza, Katicza,
Nyuszika és csacsika:
Hát újabb hír köll-e még?
Vagy ennyi tán csak elég.

V E R S E N G É S.

— Találós rímekben. —

Három fura kis gavallér,
Az utolsón spanyol
A futásra nincs alapjok,
El is marad a

De hát, mint látjuk e képen:
Mért rohannak?
Mért rohannak? Hát futtataak,
A díjhoz csak így

S a díj? Szép piros hat alma,
Nagy ám az étvágy

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.

A TIZENHÁROM FEKETE MALACZ.

(Vége.)

AMAMÁK tapasztalatból tanulnak okosságot és minden okos ember tudja, hogy mikor valaki rosszkedvű, semmit sem ér, őt ilyen kérdésekkel ostromolni, hogy: »Mi bajod van?« »Miért haragudtok?« s más effélével. Különösen akkor, midőn az illetőkben éppen kezd megmozdulni a lelki-ismeret; olyankor egy haragos szó képes mindenféle jóindulatnak véget vetni s a haragot újra föléleszteni. Ez okból történik tehát, hogy azok az okos és szerető mamák ilyenkor nem tesznek egyebet, csak így szólnak:
— Sajnálom, hogy nem jöhettem előbb, de sok volt a dolgom. Nagyon unalmas

délután lehetett ez az én szegény kis foglyaimnak!

— Nem nagyon, felelé Dora a székéről lecsuszva és anyjához menve, aki kényelmesen helyezkedett el a kályha melletti hinta-székben. Nem nagyon! Olvastunk egy kicsit, aztán én kötöttem, Niki pedig papirosból állatokat vágott ki a szegény Vilikének. Aztán az ablakunkhoz mentünk és

Itt Dora hirtelen elhalgatott.

— Nos? mondá anyja; hiszen ez mind igen jól hangzik. De mi történt, mikor az ablakaitokon kinéztetek?

— Semmi sem történt, mondá Niki.

— Hát mit látatok és mit szóltatok? Mert arczotokból olvasom, hogy valami nem jól ment; ugye?

— Nem is! szólta Dora hévvel. Valami csakugyan nem jól ment; de tán jobb lesz, ha nem szólunk többet róla. Nem akarom újra kezdeni. És ha Niki akarja, elfelejtjük az egészet, s újra jó barátok leszünk.

— Szeretném magam is, ha jó barátok volnánk. De hát hogy felejtjük el az egészet? A malaczkok bizton ott lesznek holnap. Tán most is ott vannak, szólta az ablakhoz futva Niki. S ha ninesen még sötét, mama meg is számlálhatná őket s evvel aztán csakugyan vége volna a herezhurczának.

— Ez mind nagyon titokzatosan hangzik, szólta a mama mosolyogva. Legjobb lesz, ha megmagyarázod, Dora.

De előbb, semmint Dora elkezdhetne volna, Niki vissza jött az ablaktól és első szavai megkezdték a magyarázatot:

— Már bementek, de ez nem sokat határoz. Nagyon is sötét van már, nem látunk eleget, hogy megszámláljad, mamám. Fekete malaczkák voltak. A Wilder gazda földjét turkálgatták s éppen tizenketten voltak.

— Tizenhárman! vágott közbe Dora.

— Nem igaz! mondá Niki és megállt. Majd folytatá: látod mama, ez az!

— Micsoda? kérde a mama.

— Az a bizonyos vita. Dora t. i. azt állítja, hogy tizenhárom a malacz; én meg azt, hogy tizenkettő.

— És, nevetett Dora, a dada ugy akarta elválni a vitát, hogy azt ajánlotta: vegyük, hogy tizenharmadfelel voltak. Képzeld mama! Egy szegény kis malaczkot ketté vágni!

— Csakhogy nincs ám tizenharmadik, melyet ketté lehetne vágnunk, szólta dacosan Niki.

— De van! viszonzá Dora.

Anyjok csodálkozva nézett kettejükre és azt mondta:

— Kedves gyermekeim, igazán hijját érezhetitek annak, amiről vitáztatok. Most jut eszembe!

— Mi jutott eszedbe mama édes? Tán valami történet a te kicsi gyermek-korodból? kérdeék mindketten.

— Nem, csak egy régi mese, melyet egyszer hallottam.

— Kérünk szépen aranyos mama, mondjad el! szólta a két testvér.

III.

— Alig is nevezhetem mesének, kezdé a mama. Csak egy nagy veszekedésről szól, mely két nép között folyt egy paizs színe felől. Az egyik fél fehérnek, a másik feketének mondta. Mind a kettő kész volt esküvel is bizonyítani állítását, mikor végre kiszült hogy . . . nos, mit gondoltok?

A gyerekek össze vonták szemöldjeiket és hosszan gondolkoztak, de csak nem bírták eltalálni.

— Mi volt? kérdeék kíváncsian.

— Az egyik lapja a paizsnak fehér volt, a másik lapja pedig fekete. Ennél fogva mind a két félnek igaza volt, s mégis: mind a kettő tévedt.

— Dejszen, szólta Niki, a mi esetünk egészen más. Csak nem lehet tizenkettő és tizenhárom egyszerre!

— Megvallom, ez csakugyan lehetetlennek látszik, mondá a mama. De hát történnek néha napján csodák.

— Bár csak el volna már döntve a vitánk! sohajtozott Dora. Én nem szeretek Nikivel veszekedni. S ezzel arcát az édes anyja ölébe rejtve, sírni kezdett.

— Dora! kiáltá Niki, s addig rángatta a kis lányt, amig fölnezzett hozzá. Ne sirj! Nem nézhetem, hogy miattam sírsz. No, csókolj meg, s ne gondoljunk többet azokra a csúf kis fekete malaczokra!

És megölelték egymást, annak jeléül hogy szent a béke. Dora azonban így szólt:

— Ugy félek, hogy újra kezdjük, ha meglátjuk a malaczokat! Nem kérhetné meg apa Wilder gazdát, hogy hajtassa el őket onnan a mezőről?

— Nem érdemes, felelé a mama. És most figyeljete ide! Igérjétek meg, hogy holnap nem néztek ki az ablakon, míg engem meg nem láttok. Akkor, ha igazán szép derült nap lesz, megyünk egy kis sétára. Az orvos megengedte.

— De jó lesz! vágott közbe a két kis fogoly.

— Magam megyek veletek, folytatá anyjok. Ugy két óra körül, rögtön ebéd után lesz a legjobb idő. Majd meglátjuk, elhatározhatjuk-e a tizen... no nem mondom hány kis malacznak a számát.

Hogy örültek a gyerekek, mikor reggel fölébredve elgondolták, hogy ma igazán kimennek az üde, jó levegőre, azok után a szobában töltött, unalmas, hosszú hetek után! Ragyogóbb volt az idő mint napok óta. Már két óraker a gyerekek be voltak burkolva s türelmetlenül várták, míg anyjok hívja őket. Eleinte annak boldog gondolata, hogy künn vannak ismét, szinte elkábitotta őket, s nem bírtak egyébre gondolni sem. Majd lecsöndesedve, szépen ott sétáltak édes anyjok mellett, az egyik balról, a másik jobbról.

— Beváltottuk az ígéretünket, mama, szólt Dora, egész reggel nem néztünk ki az ablakon. A dada megengedte, hogy a

háló-szoba ablakán egy csöppet kinézzünk, mert az más felé nyílik, onnan nem láthattuk a malaczokat.

— De most mindjárt meglátjuk, mert ez az út épp a legelő sövényéhez vezet, szólt Niki.

— Tudom, felelé a mama. S most itt befordulunk. Wilder urnak akarok előbb egy-két szót szólni, mielőtt a malaczokat megolvassuk.

Egy-két percz multán a majorhoz értek. A majoros épp feléjük közeledett. Mikor Dora és Niki először pillantották meg, nagyot hökkentek. Valami apró fekete állatka ügetett mellette. Csak nem tán az egyik fekete malacz? Az eszük ma mindig a malaczokon járt; de mikor közelebb értek, kutyának bizonyult, melyet még nem láttak.

— Jó napot Wilder úr, szólt a mama. Ez az új kis kutyája, ugy-e? Néger a neve? Ugyes kis ficzko, ugy-e? Dora és Niki még nem ismerik.

— Valamivel a kelletinél is okosabb. Mindenbe beleüti az orrát, válaszolt a majoros. Tegnap valahogy a mezőbe jutott ki a malaczok közé, és ott folyton kergette őket.

— Sokára hiznak meg majd ilyenformán, szólt a gyerekek anyja mosolyogva. Pedig sokan vannak. Tizenkettőt mondott tegnap, ugy-e bár?

— Igenis, épp tizenketten vannak s helyes malaczok is. Tán a gyerekek meg is néznék, ha szabad. Fekete malacz ritka ezen a tájon.

E szavakkal a mező felé fordult. A gyermekek a mamával követték.

— Hallottad mama? Csak tizenketten vannak, szólt Niki.

— De Dora.

— Ugy igaza van Dorának számára ted el. Niban, s ig

Mind kettőnk egyszerre paizs szin

— Ki

— Mil

És mi

malaczok

tizenkettő

Néger k

mellett.

— Éd

kellemes

látni, mil

— Ige

Megle

jok épp

Moleswo

tották a »

— A

 SOD.

ó s

szélyes.

Milikét

haragosr

bőbitáját

csoda, h

a szép m

Nem

jó barát

— De én tizenhármát láttam. válaszolt Dora.

— Ugy van, mondá a mama. Nikinek igaza volt a malaczok számára nézve; Dorának meg igaza volt a fekete állatok számára nézve. Te a számlálásban vétetted el, Niki; te meg Dora a disznók számában, s így . . .

Mind a ketten hibáztunk és mind a kettőnknek volt igaza! kiáltották a gyerekek egyszerre, akár azok az emberek, akik a paizs színe felől vitáztak.

— Ki gondolta volt? szólta Dora.

— Milyen különös! mondá eltűnődve Niki.

És mikor a kapunál állva nézték a kis malaczokat és újra megszámlálták, csak tizenkettő volt. Mert most a pajkos kis Néger kutya csöndesen állt ott a gazdája mellett.

— Édes jó mamám, szólta Dora, hogy a kellemes sétáról haza tértek: meglehet ebből látni, milyen kár veszekedni.

— Igen bizony, helyeselte Niki.

Meglehettek győződve, hogy az édes anyjok épp így gondolkozott.

Molesworth angol eredetije nyomán magyarították a »Kis Lap« részére

Patterson Margit és Orsolya.

INGERKEDÉS.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

SODÁLKOZIK a mama váltig, hogy az ő szelid, szép kakadúja milyen széles. Mindenkihez barátságos, csak ha Milikét és Jenőket látja, akkor mindjárt haragosra fordul a kedve, fölborzolja a bőbitáját, mérgesen rikácsol és így nem esoda, hogy a két testvér sem szereti többé a szép madarat.

Nem ám, nem esoda. Tavaszkor még jó barátok voltak ott a szobában, ahol a

mama mindent látott. Egyszer-másszor oda szólta a mama:

— Gyerekek, nem szabad ingerkedni a kakadúval!

No, nem is tették akkor. De aztán jött a nyár és a mama úgy gondolta, hogy a kakadú is szeretni fogja, ha nappal zöld lomb közt, szabad levegőn lehet. Kivittette hát a kertbe. Tetszett is ez nagyon a kakadúnak; de csakhamar azt vette észre, hogy a nyaralása nem lesz zavartalan. Mert ott künn Milikének és Jenőkének szabad volt a vásár. Nem vigyázott mindig rájuk a mama szeme.

Mivel pedig azt teheték, amit akartak, hát azt tették, hogy mindig ott settenkedtek a kakadú körül: ingerelték, boszantották, még a nagy Karó kutyával is megugattatták, amit a kakadú szörnyű módon nem szeretett. Mérgeződött, berzenkedett s Milike és Jenőke nagyot nevettek rajta.

Nevettek, de csak addig, míg nem egy napon Milike nagyon magasra találta fölnyujtani az ujját és a boszus kakadú az ő erős csőrével hatalmasan bele vágott. Jajgatva, véres ujjal futott el Milike s a mamának aztán füllentett, hogy megvágta az ujját.

Nem ingerkedtek többé a madárral, sőt most már szerettek volna ismét barátságot kötni vele. De a kakadúnak nem köllöttek többé. Nem tudta elfelejteni a sok sértést, boszantást. Még csak közel sem türte meg ellenségeit; olyan lármát csapott, hogy mindig maga a mama küldte el őket a madár szemei elől. Így aztán sok kellemes percztől estek el.

— Kár volt tul hajtanunk az ingerkedést, sóhajta Milike. Ha nem bántjuk, nem boszantjuk, most is játszhatnánk vele!

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Przybilla Jenő Diémár Kálmánnak: Temesvár, Csillag-utca 52. — *Simó Tivadar* és Lajos (Beszterce, Magyar-utca 38. sz.) *Vághó* Jánossal.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 20-ik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Ó	R	Á	S
R	Á	CS	
Á	CS		
S			

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Évike, Kövesi Rudi, Müller Henrika, Bódy Ödön, Török Adolf, Hirsch Olga, Schwarz József, Esterházy Erzsébetke, Grubits Mariska, ifj. Jákó János, Mérey Ágosta, Kreibik Sándor, Wohl Margit, Dobrovits Margit, Fazekas Ida és Piroška, Szentes Magda, Vadas Zoltán, Klopstock Tekla, Krászonyi Stefike, Jacobi Erzsike (első írási kísérletteddel nagyon meg vagyok elégedve. *F. b.*), Przybilla Jenő, Krenner Angela, Clark Nellike, Móser Margit, Fischl Izabella, Lám Mici és Nelli, Szilasi Bözse, Fáy Erzsé, Matuska Miklós (részben), Nátafalussy Béla, Pető Huska, Diémár Kálmán, Záborszky Mariska és Dezső, Szöllősy Aurél, Hollaký Ferencz, Fiedler Alexa, Kovásznai Sándor, Berényi Irma, Simó Tivadar és Lajos, Irinyi Szabolcs és Csaba, Zinner Erzsike, Piller Géza, Botka Andor és Lajos, Krausz Géza, Bogyay Ernő, Szent-Ivány Carla, Nékám István és Ervin, Bolyó Pálma és Károly, Koronhály Zoltán, Luchkowiez Imre (leveleddel nagyon meg vagyok elégedve. *F. b.*), Bornemisza Józsika, Wolf Elza és Győző, Gaál Ilona és Ödön, Sternberg Anna, Lammer Emil, Gervay Erzsike, Mariska és Mike, Novák Sára és Lili, Herczeg Ilona és Albert, Farkas Huska, Mariska és Laczi, Graefl Paula és Mártha.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Bogyay Ernő*, *Igalon*, kinek a jutalom-könyvet »*Virágosokor*«, elbeszélések és költemények, gyűjtötte *Fűssy Tamás*, emlékül jó gyermekeknek») a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LI. köt. 19-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Payr Hugó, Kovács Ernő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Rakovszky Zsófia. A kései orgona-virágot nagyon köszönöm. Gyöngé, bár, de kedves illattal

lengett elém s egy perczig azt hittem, tavasz van. Ez a pillanatnyi boldog csalódás is hálára kötelez. — **Schomann Józsika.** Amit a jutalom-könyvek elnyerésére irányzott vágyatokról tartok, azt már annyit emlegettem ebben a rovatban, hogy ismételnem már nem akarom. Másik kívánságodról meg csak akkor beszélhetünk, ha egyszer meglátogatsz. — **Gayer Jóska.** Mi az a *sors-huzás*: azt kérdésedre a hozzád legközelebb állók valamelyike meg fogja magyarázni. Írásodat más-kor ne porozd be. — **Gf. Dgnfld Gsztvne.** Egy szegény iskolás-fiúnak juttatom rendesen, aki több éve gyűjti s az árából télre kabátkát, nyárára meg tankönyveket szerez be az elhasznált levél-bélyegekből. — **Barakoyi (?) Erni (?)** Neved felismerhetően így irtad érthetetlen sorocskáid alá. Ugy sejttem, hogy te *Barakonyi Erzsé* vagy. Ird meg, eltaláltam-e? Azt a modort melyben kis pajtásodról megemlékezel, nem szeretem. fölháborodásod bár mekkora legyen. Aki nekem ír levelet, attól megkövetelem, hogy még az irányában is tisztes hangot használjon, akiről soraiban szól. — **Nékám István.** A kis kutya-históriát, noha gyakran elő fordul esetről emlékezik meg, közlöm, mert ügyesen mondd el. A két rejtvényeddel azonban meg vagyok akadva. Az elsőben tulságosan sok a szótag (40-nél több) s megfejtését nem küldted be. Csak nem hiszed tán, hogy neki állok s magam fejtegetem? A beküldött megfejtéssel csak össze hasonlítom a feladatot: helyesen van-e megszerkesztve. A második, mely szintén megfejtés nélkül érkezett, érthetetlen. Tehát megfejtelve, küldjed be a kettőt még egyszer. — **Mezey Gizike és Pistike.** Örömmel olvasom, hogy nagy kedvetek telik a »Kis Lap«-ban. A rejtvényetek sorát ejtem. — *Több letréről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

A beteg kis babának: *May* Imre 50 kr., *Biehn* Matild 50 kr., *Blum* Irmácska 50 kr., *Dr. Schmiéd* Ignác és gyermekei 5 frt., *Okolicsányi* Maresa 1 frt., *Basch* Andi és Rudi 1 frt., *Juhász* Marianna és Erzsébet 50 kr., *Halbrohr* Margit 30 kr., *Mauvel* András 50 kr., *Wesster* Malvine 50 kr., *Weisz* Erzsike 50 kr., *Cselkó* Margit 50 kr., *Markovits* Vili 50 kr., *Zoltán* Vera 50 kr., *Danilovics* testvérek 50 kr., *Natti* Matildka 50 kr., *Füllinger* Antika 50 kr., *Kövesdy* Aranka 60 kr., *Basch* Bözsike 1 frt., *Pisny* Pistuka 1 frt., *Nyáry* Ida és László 1 frt. 30 kr., *Sugár* Anna és Malvine 2 frt. 25 kr., *Záborszky* Dezső és testvérei 2 frt. 52 kr., *Gerő* Ottó 1 frt., *Gervay* Erzsike, Mariska és Mike 50 kr., *Hosay* Lajos 30 kr., *Neményi* Erzsike és Berta 1 frt. *Összesen, a m. heti kimutatással: 25 frt. 77. kr.*

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.